

Pavel Kolařík, Komunistická strana Československa a parlamentní volby v roce 1925, diplomová práce, Filozofická fakulta Jihočeské univerzity, České Budějovice 2020.

Posudek oponenta diplomové práce

Diplomovou práci Petra Kolaříka jsem otevíral s velkým zájmem. Její název sliboval, že se bude věnovat první samostatné účasti Komunistické strany Československa v prvorepublikových volbách v roce 1925. Podařilo se jí tehdy získat více jak 13 procent hlasů a stát se po agrárnících druhým nejsilnějším subjektem v parlamentu. Při pohledu do seznamu pramenů jsem ocenil, že diplomant nevycházel jen z dobového tisku, ale prostudoval i materiály ze stranického archivu KSČ. Navíc téma dějin komunistické strany, jejich ideologických východisek a metod politického boje je nesmírně zajímavé a důležité a přes existenci řady prací vydaných po roce 1989 je k němu stále co říci.

Vlastní pramenný výzkum zúročil Petr Kolařík především ve čtvrté kapitole, která tvoří jádro práce. V ní se věnuje organizační a členské struktuře Komunistické strany Československa, jejímu programu a předvolební agitaci a shrnutí volebních výsledků v roce 1925. Vše pak uvozuje stručným životopisem Josefa Hakena, tehdejšího předsedy strany. Půdu pro tento výklad si připravil v předchozích dvou částech, které pojednávají o formování a vzniku Komunistické strany Československa a jejím vývoji v první polovině dvacátých let. Zde je daleko více závislý na informacích obsažených ve starší literatuře, z nichž však dokázal vybrat klíčové momenty, které ukázaly komunisty jako antisystémovou stranu, jež byla pod silným vlivem sověty ovládané Kominterny. Podařilo se mu také zachytit atmosféru neustále přítomného napětí uvnitř strany, daného ideologickými i osobními rozpory.

Za vysloveně nadbytečnou však považuji první kapitolu diplomové práce, která je pouhým kompilátem přinášejícím obecně známé informace o politických a sociálních dějinách prvních let existence Československé republiky. Zcela nelogicky působí zařazení podkapitoly o zahraničním a domácím odboji, včetně obsáhlých citátů, které se k dalšímu výkladu vážou jen velmi volně. Když už chtěl autor začínat takto zeširoka, pak by spíše stálo za to se věnovat vývoji socialistického hnutí v českých zemích a sociálně demokratické minulosti některých představitelů komunistické strany, v čele s Bohumírem Šmeralem.

Místo nadbytečné práce mohl Pavel Kolařík ušetřit čas a síly a více se věnovat interpretaci poznatků, které se týkají přímo role komunistů v politickém systému první republiky. Sám si je vědom, jak uvádí v závěru, že téma zcela nevyčerpal. Případné pokračování by si jistě zasloužilo hlubší vhled do metodologie politických dějin. Výsledkem by mohla být menší míra popisnosti, již je předložený text zatížen.

Diplomová práce se vyznačuje občasnou stylistickou neobratností, po stránce formální je ale dobře zvládnutá. Vzhledem k uvedeným výhradám ji hodnotím známkou velmi dobře.

České Budějovice 15. 1. 2021

Mgr. Zdeněk Bezecný, Ph.D.